

„Рашчаравање“ је израз који означава нестанак магичности, престанак веровања у нарочита, магијска својства ствари. Обично се употребљава када треба описати повећање рационалности неког примитивног народа у односу на спољашњи свет [\[1\]](#).

Ако у последње време посматрамо однос Срба према ЕУ можемо рећи да је на делу убрзани процес рашчаравања. Срби све мање верују у магично дејство уласка у ЕУ на свој станард и на квалитет живота. Према провладиним истраживањима јавног мњења у Србији, подршка уласку у ЕУ спала је са 75 посто (2008), на 52 посто (2011) [\[2\]](#). Резултати истраживања након изјаве Ангеле Меркер још нису објављени, али се провладини истраживачи отворено прибојавају да ће та подршка, по први пут, бити испод 50 посто

[\[3\]](#)

И међу парламентарним странкама расте евроеализам, па и евроспектицизам. Радикали даљи пут Србије ка ЕУ називају „самоубилачким“ [\[4\]](#), захтевајући да се сместа „прекине процес кандидовања Србије за улазак у Европску унију“

[\[5\]](#)

. И ДСС много не заостаје, Коштуница захтева „редефинисање односа Србије и ЕУ и успостављање односа заснованог на чистим рачунима“, оптужујући ЕУ да „злоупотребљава поверење Србије“ и да „на Србију не гледа као на партнера, већ као на државу којој треба отети део територије“

[\[6\]](#)

. Потпредседник ДСС, Слободан Самарџић, пак, за своју странку каже да је „евроскептична партија“, тврдећи да је ДСС то постао још 2007. године

[\[7\]](#)

Истина, морам да кажем да се то баш није примећивало на изборима 2008. Тада је ДСС причао само о Косову. И премда су га неки, па и аутор овог текста [\[8\]](#), позивали да

храбро изнесе свој евроскептицизам, ДСС је тему ЕУ заобилазио у широком луку. Вероватно се процењивало да бирачко тело још није зрело за отворено разјевавање снова о ЕУтопији.

Сада се, међутим, прилике убрзано мењају. Самарцић је већ изнео неколико јаких аргумената против ЕУ, који могу бити коришћени и у кампањи за предстојеће изборе. Прво, Самарцић каже да је јасно да ЕУ више нема намеру да се шири, бар у догледно време. Зато је испуњавање услова – што значи давање даљих економских концесија и попуштање по питању Косова – узалудан посао. Шта год да урадите нећете добити улазницу за ЕУ, а само ћете наштетити националним интересима. “Како време одмиче, Унија је све даље, као да покушавате да допливате до линије хоризонта”, каже Самарцић. „Дошло је време да се та стратегија мења. Све и да нема Косова, морали бисмо да рedefинишемо ту политику“.

Други аргумент који Самарцић наводи јесте да данас у Србији само политичка класа има користи од евроентузијазма и наставка евроинтеграција по сваку цену. „То је неки свет који лепрша око фондова, они себи праве чапрас диван, уживају и чини им се да живе Европу, као што је некадашња комунистичка класа у Југославији живела комунизам на Дедињу (...). Али, као што никада нисмо ушли у комунизам, тако нећемо ни у Унију“. Обични грађани, дакле, немају никакве користи од евроинтеграцијских прича, па зато треба да се тргну из ЕУ-хипнозе и гледају реални интерес, како своје породице, тако и друштва у коме живе.

Овим аргументима треба додати још неке, како би грађани Србије реалистичкије могли да сагледавају „европске перспективе“ Србије. Најпре, за разлику од ЕЗ која је ипак била једна врста уговорне конфедерације суверених и демократских држава, ЕУ је данас скупа и крајње бирократизована супердржава. У њој постоји само привид демократије, док нарасле бирократизоване структуре систематски поткопавају националну сувереност и самобитност. Не само да се све главне одлуке у ЕУ доносе у Бриселу, већ их доносе тела која су нису демократски изабрана, а чак се 70 одсто одлука доноси на затвореним седницама. И сама Европска комисија, која им функцију владе ЕУ, заседа иза затворених врата, а са тих састанака нема званичне документације, нити оно о чему се тамо разговара може бити изложено јавној расправи [9]

Друго што грађани Србије треба да знају јесте да је та огромна и отуђена ЕУ бирократија веома скупа и корумпирана, а да је, кроз различите врсте пореза, плаћа

управо «мали човек». У установима ЕУ процењује се да ради око 170.000 људи, који годишње коштају 8 милијарди евра [10]. Секретарице, помоћно особље и службеници-приправници примају месечно 4,5 хиљаде евра, преводиоци, помоћници и нижи службеници 6,7 хиљада, средњи службеници 10,4 хиљаде, а виши чиновници (шефови и директори) преко 16 хиљада евра месечне плате

[11]

. Процењује се да администрација у Бриселу, кроз директну корупцију, проневери више од милион евра дневно

[12]

. Таква огромна, скупа и корумпирана бирократија мора сама себи да измишља посао. ЕУ је данас пренормирана бирократизована држава. Зато и постоје прописи о свему, од изгледа и величине банана и краставаца, до обавезних играчака које се морају давати свињама у обору

[13]

. Таква бирократија толико неконтролисано и самовољно троши новац да већ 15 година заредом финансијска инспекција Уније одбија да потпише завршне годишње рачуне за администрацију у Бриселу

[14]

Треће, готово читава економска политика ЕУ према кандидатима за чланство састоји се само у томе да се максимално подстакне увоз робе из ЕУ и преузму најпрофитабилнија домаћа предузећа, а да домаћа држава разлику између све већег увоза и све мањег извоза покрива задужењима у иностранству. Због такве политике, рецимо, Пољска, која је 1991. имала спољнотрговински суфицит 2 милијарде долара, до 2000. године је дошла до дефицита од 13 милијарди долара. А Мађарска, која је 1990. имала суфицит од 350 милиона, до 2000. године је дошла до дефицита од 2 милијарде долара. Пољска, Чешка и Мађарска, земље које се славе као лидери евро-транзиције, данас су међу најзадуженијим земљама Европе. Само мађарски дуг износи 62 милијарде евра [15]. Улагања из ЕУ фондова у друге земље најчешће су повезана са корупцијом, уз помоћ локалних политичара, и економском нерационалношћу. Недавно је обелодањено да су европски службеници потрошили милионе евра на бесмислене пројекте, попут изградње „фитнес центара за псе“, „лабораторија за хип-хоп истраживања“ и, наравно, за куповину луксузних службених аутомобила

[16]

Четврто, треба разобличити и мит о „страним инвестицијама“. По том миту, привреди неке транзиционе земље је боље што има више страних инвестиција. Међутим, у земљама кандидатима, стране инвестиције су по правилу аквизиције, тј. куповина већ постојећих предузећа по изузетно повољним ценама. Тако преузето предузеће затим бива сурово истргнуто из мреже националне привреде и интегрисано у неку

мултинационалку. Оно више не даје посао привреди око себе. Резултат је систематско слабљење националне економије. Национална држава сада служи само томе да узима кредите како би домаће становништво имало какву-такву куповну моћ и могло да троши страну робу.

Такође је мит да улазак у ЕУ значи заустављање исељавања образоване и млађе радне снаге, јер се сад може наћи посао и код куће. Напротив, прикључење неке источноевропске земље ЕУ по правилу је до сада повлачило још масовнију емиграцију. Само из Пољске је, након уласка ове земље у ЕУ 2004, емигрирало око два милиона људи, из Бугарске милион, а из Румуније два милиона радно способних људи. Мит је и да процес приступања ЕУ подразумева добијање гомилу новца из европских фондова. Помоћ из ЕУ је намењена првенствено јачању "пријатељских" институција, медија и организација, а када је реч о привреди, највећи део ЕУ помоћи заправо на крају заврши на рачунима европских фирми. Тако је, рецимо, из програма ФАР највише средстава отишло за логистичку подршку инвестицијама Фолксвагена у Чешкој и Фијата у Пољској. За мост преко Аде Циганлије, Европска банка за обнову и развој (ЕБРД) дала је Србији кредит, али уз услов да извођач мора да има обрт од 200 милиона евра у последњих пет година. Тиме су све српске фирме дисквалификоване, а посао је добила аустријска фирма Пор. Паре које добијамо из ЕУ у основи се тамо и враћају, а те кредите ће морати да враћају будуће генерације.

Такође, не смемо сметнути из вида да ЕУ бирократија и њена услужна (системска) интелигенција доживљавају Србију као део Балкана и културно-религијског Истока. Србија је већ током деведесетих проглашена "главним кривцем за етно-националистичке ратове", а као православна и словенска земља, коју са Русијом вежу снажне историјске блискости, за многе представнике САД и ЕУ, Србија је "мала Русија". Зато је Србија у овом, двоструком, "балканском" и "руском", негативном својству постала главни предмет (под)свесне мржње, неко кога бриселске еврократе желе непрестано да понижавају [\[17\]](#)
1
Зато се, само за Србију, и измишљају све нови и нови „услови“ за пријем у ЕУ.

Штавше, и у самој Србији, Брисел и Вашингтон финансијски, медијски и институционално, подстичу злоћудни антибалканизам и хушкачки антирусизам, па и специфични антисрбизам тзв. друге Србије. То су све само ендемске варијанте истог "еврорасизма", који води уништењу досадашњег културног и верског идентитета у Србији и до његове замене с некаквим "инстант-идентитетом". Реч је о стварању друштва-месе, без боје и укуса, друштва евро-потрошача, евро-медиокритета, којима владају бескрајно богате и отуђене евро-елите. Насупрот идеалу Европе, као федерацији отворених нација, као екумене слободних и просвећених народа, са самосвојним културама која се међусобно прожимају, стоји реалност бирократизоване

супер-државе, састављене, на једној страни, од бриселске бирократије, а на другој од милиона локалних поданика са мозговима стегнутих у менгеле политичке коректности. Таква "Европа", подразумева слободу само за капитал и радну снагу, а не за културе и уверења, таква "Европа" јесте само тржница робова и новца, а не агора на којој се сусрећу различите научне и уметничке идеје.

Због свега тога, Србија треба добро да размисли да ли јој је ЕУ уопште потребна. Србија заиста не треба да показује толико нестрпљење за улазак у ЕУ. Положај кандидата који има слободни излаз на руско тржиште може чак бити и бољи од интегрисаног члана ЕУ. Таква земља може привући и капитал који, због строгих услова ЕУ, нема директну проћу на тамошње тржиште. Али, Србија о томе не може разложно да мисли јер је заглушена богатом и безобзирном ЕУ пропагандом: бриселски буџет за ЕУ пропаганду износи више од две милијарде евра [18]. Зато, у том бржем буђењу грађана Србије из ЕУ-хипнозе, предстојећи избори и могуће кампање еврореалистичких странака – пре свих ДСС и СРС – треба да одиграју важну и отрежњујућу улогу.

(Овај текст је објављен у листу *Геополитика*, октобар 2011, бр. 45)

[1] Max Weber: *Znanost kao poziv, Metodologija društvenih nauka*, Globus, Zagreb, 1986, стр. 268

[2] http://www.b92.net/info/komentari.php?dd=30&mm=08&nav_id=538413&yyy=2011

[3] Исто.

[4] <http://www.srpskaradikalnastranka.org.rs/srbija/2001>

[5] <http://www.srpskaradikalnastranka.org.rs/srbija/1979>

[6] <http://dss.rs/redefinisanje-odnosa-srbija-i-eu/>

[7] <http://dss.rs/prica-o-podeli-kosova-je-primitivni-mamac/>

[8] <http://www.politika.rs/pogledi/Slobodan-Antonic/TRI-SKRIVENE-ISTINE.sr.html>

[9] <http://www.politika.rs/pogledi/Sinisa-Ljepojevic/DEMOKRATSKI-DEFICIT-EU.sr.html> ;
види и: <http://www.srpskinacionalisti.com/2009/12/zasto-protiv-eu/>

[10] <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/2535295/EU-bureaucrats-outnumber-British-army-two-to-one-say-campaigners.html>

[11] Дејан Мирковић, *Аргументи против Европске уније*, "Српски сабор Двери", Београд 2008. (<http://www.srpskaradikalnastranka.org.rs/pdf/books/argumenti-protiv-eu.pdf>), стр. 343.

[12] http://www.democracymovementsurrey.co.uk/dyk_waste.html

[13] Исто, 297.

[14] <http://standard.rs/vesti/41-svet/5813-dejan-luki-biokrate-eu-make-koje-se-goje-u-okeanu-krize-.html>

[15] Мирковић, 56.

[16] http://www.pressonline.rs/sr/vesti/globus/story/140280/_lz+budžeta+EU+gradili+fitnes+centar+za+pse.html

[17] Милош Кнежевић, *Евроскептицизам: 111 евроскептичких фрагмената*, Заслон, Београд 2008.

[18] http://gulfnnews.com/news/world/other-world/_eu-s-propaganda-budget-beats-coke-s-global-advertising-cash-1.150701